

Pivoňka je splněný sen

Otevřít první stupeň základní školy ve vesnici, kde žilo minimum dětí, se ze začátku zdálo jako bláznivý nápad. Dnes máme 31 žáků a chystáme stupeň druhý. A proč chříčská škola na Plzeňsku dostala název Pivoňka? Vznikla díky našemu pivovaru. VYPRÁVÍ **Jana Jakubíčková**

KDYŽ SE DOMA PODÍVÁM Z OKNA KUCHY-NĚ, vidím střechu lahvo-ny pivovaru. Kdybych ji přeskočila, objevím se přímo na dvorku naší školy Pivoňka, stejně jako jsem před lety neplánovaně přistála tady v Chříči. **Každé ráno, když přicházím k oranžové budově školy s rozkvetlými truhlíky na oknech, zůstanu stát a tiše děkuji za to, že ji máme.** Zároveň se tomu nepřestávám divit stejně jako návštěvníci pivovaru, neboť škola se v naší divočině působí jako zjevení.

Malá obec Chříč, která se před jednácti lety stala mým domovem a se kterou se stále učím žít, leží ve zvláštní oblasti ‚divokého českého západu‘, v takzvaných ‚vnitřních Sudetech‘. **S velkým nadšením a nejasnou představou jsme tu tehdy s manželem koupili ruinu barokního pivovaru. Drsné začátky už mám v mlze, jako by to bylo hodně dávno.** Nyní si dávám kávu pod lípami před naším bistrem ve sladovně, koukám do oken *Muzea každodennosti* a sleduji ruch kolem pivovaru, který dnes zaměstnává přes pětadvacet lidí s mentálním a tělesným postižením. **Otočím hlavu a uvidím budovu naší Pivoňky. Ano, je to opravdu naše škola! Škola, kterou jsme díky ziskům pivovaru a dárcům mohli otevřít ve zrekonstruovaných bývalých traktorových dílnách.** Budova, do které se sjíždějí děti z okruhu padesáti kilometrů. Místo, kde se snažíme tvořit jednu velkou rodinu.

Otevřít Pivoňku se přitom před čtyřmi lety zdálo jako naproste bláznovství. Já sama jsem k nápadu mého muže byla hodně skeptická. Plány na obnovu pivovaru se dařily, ale já už byla živoutem na venkově unavená. Cítila jsem se

opuštěná a toužila jsem po každodenním společenství s přáteli. **Jako učitelka jsem na jednu stranu fantazirovala o ‚škole snů‘ pro naše děti, na druhou stranu mi to přišlo už jako příliš velké sousto.** Navíc ve vesnici tehdy žily jenom čtyři děti, které by případně mohly do školy nastoupit. „Věř tomu. Je to dobrá věc. Jestli to Pán Bůh chce, podaří se to,“ řekl mi tehdy manžel, a tak jsem se to rozhodla risknout.

Nakonec se kvůli práci ve škole do Chříče přistěhovala mladá rodina se třemi dětmi a objevily se i další, které zaujal náš koncept. Počátky byly euforické, ale i náročné – dávaly jsme do prá-

ce s kolegyněmi veškerý svůj čas. **Postupně jsme však zjistily, že tudy cesta nevede. Já byla po dvou letech na pokraji vyhoření.** Rozhodla jsem se proto delegovat práci – našla jsem pomocnice z řad rodičů, které se zapojily do administrativy nebo vedení volnočasových aktivit. Získali jsme i rodilou mluvčí na angličtinu.

A jak vlastně učíme? Vycházíme z ověřených metod – pedagogiky Montessori, matematiky profesora Hejného a projektového i badatelsky orientovaného vyučování. Nechybí ani rozšířená výuka hudby, divadla a výtvarky. **Hodně času trávíme venku. Děti jsou zvyklé pracovat podle týdenních plánů, ve kterých si vyberou, kdy si co z výukových aktivit splní.** Tím se učí plánovat práci a být za ni zodpovědné. Proto pro nás zavření školy během jarní pandemie koronaviru nepřestavovalo žádný větší problém.

Nyní nám v září začíná náš čtvrtý rok a moc se na něj těšíme. Máme už 31 dětí a čeká nás příprava druhého stupně, který bychom chtěli otevřít od příštího školního roku. **Můj sen se splnil – do Chříče a okolí se kvůli škole a pivovaru přistěhovalo dalších šest rodin a žijeme tu bohatým společenským životem.** Být ředitelkou mi někdy přijde strašně náročné, ale pomáhá mi věřit, že smysluplné věci se rodí skrze těžkosti. Jak se říká, po noci přijde ráno. A v něm vidím Pivoňku s dětmi s taškami na zádech, jak mě zdraví: „Ahoj, Jano!“ ♡

Jana Jakubíčková je ředitelkou základní školy Pivoňka v Chříči na severním Plzeňsku. Spolu s manželem, přáteli a dalšími rodinami vesnici obnovují a oživují. Více najdete na Skolapivonka.cz.